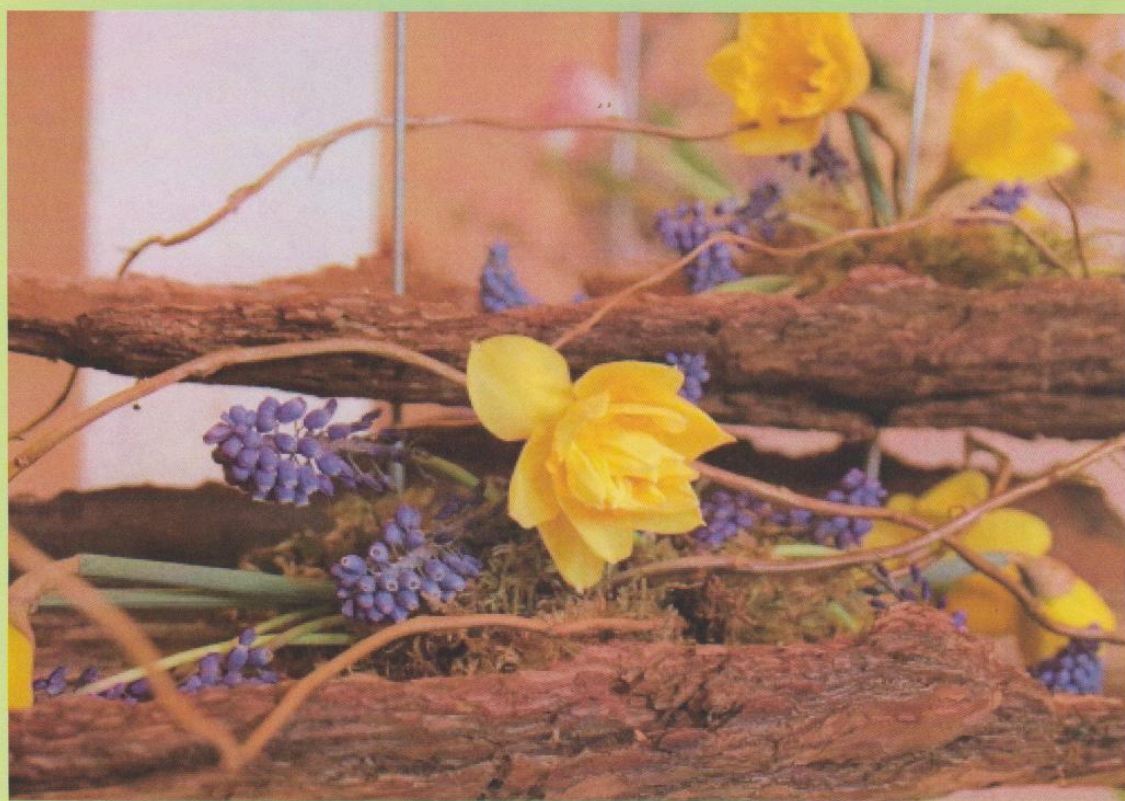

Domov pro seniory Máj, příspěvková organizace, Větrná 13, České Budějovice, 370 05

NÁŠ DOMOV

Druhé vydání
roku 2015
duben - červen

Vážení čtenáři,

Na co se můžete těšit v tomto čísle časopisu???

- Připomeneme si Tříkrálový ples a oslavu Mezinárodního dne žen
- Nezapomeneme ani příběh na pokračování s názvem Pro císaře pána
- Nesmí chybět ani pozvánka na červnovou rekreaci na Mrhale
- Též si vás dovolíme pozvat na pravidelnou sobotní canisterapii s pejskem jménem Nessie
- Zavzpomínáme si na herce Petra Haničince
- Můžete si přečíst příběh jednoho newyorského taxikáře
- A v neposlední řadě si zase procvičíme naše mozečky

**ZÁROVEŇ NABÍZÍME MOŽNOST VŠEM OBYVATELŮM
NAŠEHO DOMOVA, KTEŘÍ BY TAKÉ CHTĚLI PŘÍSPĚT
DO NAŠEHO ČASOPISU JAKÝMKOLIV PŘÍBĚHEM,
SDĚLENÍM ČI NOVÝMI INFORMACEMI, ABY
KONTAKTOVALI PRACOVNÍKY ERGOTERAPIE.**

Přejeme příjemně strávený čas nad řádky našeho časopisu
NÁŠ DOMOV.

Ohlédnutí za ...

6.1.2015 Tříkrálový ples

Druhý týden v lednu a nový rok jsme tentokrát zahájili Tříkrálovým plesem.

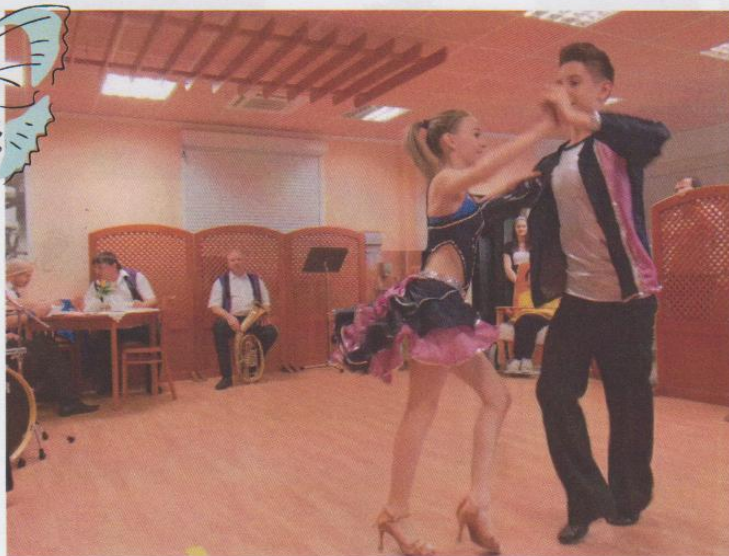
Nechybělo bohaté občerstvení s přípitkem a přáním pana ředitele. K poslechu a tanci nám hrála kapela MINIMAX.

5.3.2015 Oslava MDŽ

První týden v měsíci jsme společně oslavili Mezinárodní den žen. Začali jsme předtančením a poté všechny přítomné dámy obdržely od pana ředitele jarní kytíčku. Poté oslava pokračovala za přispění kapely Veselá čtyřka.

Hlas

Hlas známý mi v uších zní,
to vítr jej z polí vane,
jen rolník těm tónům rozumí,
té tklivé melodie známé.

Rád poslouchal jsem tichý hlas,
své ženy milované,
jak krásná píseň bez příkras,
mně stále v uších tane.

Těž v duchu slyším matky hlas,
jenž bolesti mi konejší,
chtěl bych jej slyšet zas,
ten hlas již není vezdejší.

Má duše s úctou poslouchá je,
slova mají něhu a tklivý spád,
jak něžná píseň city rozehraje,
tu nejkrásnější ze sonát.

Domov pro seniory Máj
srdečně zve své obyvatele

na **letní pobyt**

v rekreačně rehabilitačním zařízení
Mrhal

v termínu **od 8.-12.června 2015** a
v termínu **od 15.-19.června 2015**

celodenní strava

ubytování ve 2 a 4 lůžkových pokojích

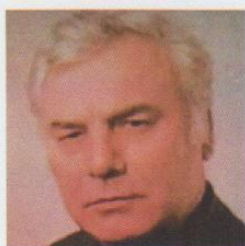
Těšit se můžete na:

- relaxaci
- kulturní a doprovodný program
- vycházky do okolí
- posezení u ohně, opékání buřtů a další

**Závazné přihlášky přijímáme
do 31.května 2015 u sociálních
pracovníků!!!!**

Petr Haničinec (15.9.1930 – 7.11.2007)

Herec, klavírista a zpěvák Petr Haničinec pocházel z rodiny poštovního úředníka a na otcovo přání začal studovat Učitelský ústav v Chrudimi, ale později přestoupil na trutnovské gymnázium, aby se nakonec stal hercem. Petr Haničinec byl čtyřikrát ženatý a jeho manželkami byly: herečka a moderátorka Štěpánka Hubáčková – Haničincová, herečka Marie Kyselková, hlasatelka Eva Kopecká a zlatnice Radmila Pleskotová, s níž se bral 21. prosince 1985 při moravské zabíjačce v Korytné. Přesně deset let poté, 22. prosince 1995 se P. Haničinec vracel z Korytné a na zledovatělé dálnici nedaleko Humpolce společně s 45 dalšími vozy skončil v hromadné havárii. Do humpolecké nemocnice přivezli Haničince ještě při vědomí, ale měl přetržené plicní laloky, hrozila embolie a upadl do komatu. V kritickém stavu byl Haničinec převezen nejprve do okresní nemocnice v Pelhřimově a později do Prahy na Homolku. P. Haničinec svou smrt tehdy přežil a měl důvod slavit narozeniny dvakrát do roka, ale neslavil. „Dva měsíce jsem byl v bezvědomí a nikdo mi tehdy nedával moc šancí, ale narozeniny dvakrát v roce pro to neslavím. Na tu osudnou událost nerad vzpomínám, protože mi od základů změnila můj život. Od té doby nechodím, jen se belhám,“ uváděl Haničinec na pravou míru všechny informace o havárii, k níž se od 2. pol. 90. let připojovala celá řada dalších zdravotních potíží. To všechno značně omezovalo Haničincovi jeho hereckou činnost. Nejprve to byla cévní mozková příhoda a závěr života P. Haničince ztrpčovala rakovina, která mu v posledních letech zcela znemožnila hereckou práci. Čas od času se přidávaly i deprese, které vyústili v Haničincův pokus se zabít. Jeho manželka ale stihla pokusu zabránit. V posledních dnech života Petra Haničince se k rakovině tlustého

střeva přidal zápal plic, čemuž zesláblý organismus nedokázal vzdorovat. Petr Haničinec zemřel ve věku 77 let na celkové selhání organismu jako velká a nezapomenutelná osobnost české kultury.

Divadlo: Petr Haničinec nastoupil ke studiu herectví na Státní konzervatoř Praha, ale dokončil je jako absolvent Divadelní akademie muzických umění. Do svého prvního angažmá Haničinec nastoupil ve Východočeském divadle Pardubice, pak hrál v D 34, v Divadle Stanislava Kostky Neumanna a od r. 1962 patřil po více než čtyři desetiletí k hereckým oporám Divadla Československé armády, pozdějšímu Divadla Na Vinohradech. Naposledy byl Petr Haničinec členem pražského Divadla Na Fidlovačce, ale po celou svou divadelní kariéru svým charakteristickým hlasem často přednášel verše v divadle Viola a Lyra Pragensis. Vzezřením byl P. Haničinec předurčen pro role zarputilých chlapů, často záporného charakteru, ale jako charakterní herec robustního projevu ztvárňoval také složité postavy v současném i klasickém divadelním repertoáru.

Film: Před filmovou kamerou začínal Petr Haničinec v pol. 50. let epizodními nebo vedlejšími postavami vojáků i když v tomto období si stříhl i životopisnou roli Ondřeje z Hvozdna v historickém filmu Otakara Vávry Proti všem. Větší i výraznější filmové úlohy Haničincovi přinesla až normalizační kinematografie, kdy se objevoval v rolích stranických funkcionářů, dělnických ředitelů nebo kriminalistů. Haničince si mnozí pamatují jako sveřepého partyzána Karla v Kachyňově snímku Horká zima, jako komunistu Bagára z filmu Kronika žhavého léta, jako bojovníka Bláhu z okupačního dramatu Svítalo celou noc nebo jako důsledného vyšetřovatele Gregora z psychologického filmu s kriminální zápletkou režiséra Dušana Kleina Kam nikdo nesmí. Kromě tendenčně zabarvených filmů hrál Haničinec i ve filmech psychologických, třeba v dramatu Stín létajícího ptáčka režiséra Jaroslava Balíka si zahrál otce Sochora. Na filmovém pásu se Petr Haničinec naposledy objevil jako zástupce ředitele v režijním debutu Ireny Pavláskové Čas sluhů a dnes již víme, že čeští filmaři nedokázali velké Haničincovo herectví náležitě užítkovat.

Hudba: Přestože u Petra Haničince zvítězilo nakonec herectví, v dětství byl velmi nadějným klavíristou. „Když mi muzika zavoněla, vydržel jsem cvičit i šest hodin denně a dokonce jsem mnohdy chodil místo do školy hrát na klavír ke kamarádovi,“ vzpomínal později Haničinec, který se v době, kdy utekl z domova, hraním na piano živil. Tehdy hrál po různých barech s orchestrem A. Vošického, možnost nastoupit rovnou do 3. ročníku hudební konzervatoře se zřekl a odešel studovat herectví. Od té doby na klaviaturu již nesáhnul.

Televize: Mnohem známější je Petr Haničinec díky televizní obrazovce. Z přemíry těchto rolí vynikalo Haničincovo herectví v dramaticky exponovaných postavách drsných, věčně zachmuřených mužů, často na vedoucích postech. Haničinec hrál v mnoha inscenacích, pohádkách i v seriálech. „Ani nevím, kolik rolí jsem v televizi sehrál a která byla první. Vím jen, že to bylo moc dávno,“ přiznával Haničinec. Viděli jsme jej v 30 případech majora Zemana, byl milencem titulní hrdinky Anny Holubové v seriálu Žena za pultem, jednu z hlavních rolí, vedoucího Hovoru, si stříhl v Hubáčově a Filipově seriálu o koních Dobrá voda nebo v seriálovém přepisu Bassova románů Cirkus Humberto. Televizní obrazovka nabídla Haničincovi i možnost hrát historické postavy. Hrál v inscenaci Drahý Bedřichu o hudebním skladateli Bedřichu Smetanovi a v příběhu Hlava plná slunce byl velkým českým hercem Vendelínem Budilem. Ve výčtu Haničincových televizních rolí najdeme i českého krále Jiřího z Poděbrad, tím byl ve filmu režiséra J. Matějovského Králův kalich, vyprávějícím o historii kralování Jiříka, který vládl pevnou rukou uprostřed intrik a rozličných zájmů mocenských, církevních i osobních. Haničinec zaznamenal velký ohlas i díky hlavní roli v dramatu o vztahu otce a dvou synů Mezičas nebo titulní roli ve filmu Chtěla bych ten strom o rodícím se láskyplném vztahu dvou věkově zcela rozdílných osob. V příběhu nesourodé lásky mezi dvacetiletou dívkou a mužem na vrcholu kariéry, mužem, který už dosáhl všeho a najednou zjistil, že mu k potvrzení existence chybí to hlavní: láska, ne ta všední rodinná, ale ta lidská a opravdová, která dává pocit mládí, hrál Haničinec pětapadesátiletého podnikového ředitele ing. Jana Bezděka a jeho mladou protihráčkou byla V. Jeníková. Díky televizi

se Petr Haničinec dočkal také svého dílu v rámci dlouhodobého cyklu Úsměvy i svého profilu v rámci projektu Zpověď. Nejmenší diváci znají Haničincův hlas jako vypravěče večerníčkových seriálů animovaného Kubuly a Kuby Kubikuly, loutkového Jáji a Páji a zvířecích seriálů Václava Chaloupka Tuláček a Pruhovalí kamarádi. Televize nabídla Haničincovi ale také možnost propůjčit hlas v dabingovém studiu Peteru Falkovi v titulní roli detektivního seriálu Columbo a Derekmu Jacobimu v seriálu Já, Claudius.

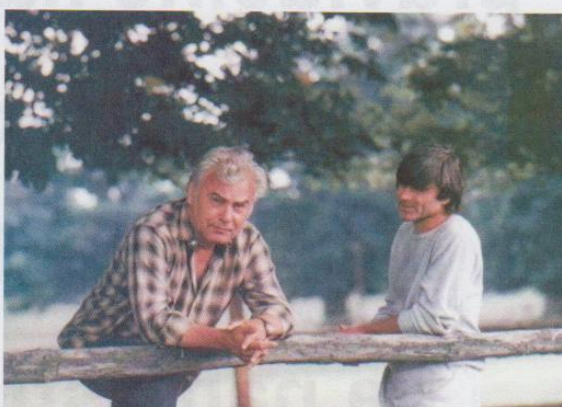
Zpěv: Petr Haničinec nebyl jenom hercem, byl i občasným zpěvákem, přesněji řečeno recitujícím či intonujícím hercem v různých drobných či muzikálových skladbách. Na gramofonových deskách je dodnes zachována písnička Matka měst, kterou Haničinec nazpíval společně s O. Blechovou a W. Matuškou za doprovodu Tanečního orchestru československého rozhlasu Praha. Petr Haničinec účinkoval i v muzikálech. Viděli jsem jej jak v původním autorském muzikálu Richarda Pachmana Babička, tak v klasickém muzikálu Šumař na střeše nebo V Tylově a Škroupově Fidlovačce. Pěvecký um P. Haničince zachytila i televizní kamera, když si jej vybrala do pořadu o zpívajících hercích pražského Divadla Na Vinohradech natočeném pod názvem Písničky vinohradských.

Tituly a ocenění: V r. 1982 získal Petr Haničinec Cenu Svazu českých dramatických umělců a o dva roky později si za roli Hovory v seriálu Dobrá voda vysloužil Cenu Zlatý květ. R. 1985 byl Petr Haničinec jmenován zasloužilým umělcem. V r. 1996 získal Haničinec Křišťálovou růži za poezii a za celoživotní umění v dabingu mu byla udělena Cena Františka Filipovského. Ke konci umělecké kariéry byl v r. 2000 P. Haničincovi udělen titul Senior Prix.

Mnohem známější je z TV obrazovky, kde vynikl v dramaticky exponovaných postavách drsných, věčně zachmuřených mužů, často na vedoucích postech v inscenacích a především v seriálech, např.

F.L. Věk (1970-71), 30 případů majora Zemana (1974), Matka (1975), Žena za pultem (1977), Ve znamení Merkura (1978), Inženýrská odysea (1980), Okres na severu (1981), Dobrá Voda (1982), Rozpaky kuchaře Svatopluka (1984), Synové a dcery Jakuba skláře (1985), Bylo nás šest (1986), Gottwald (1986), Rodáci (1987), Cirkus

Humberto (1988), Dobrodružství kriminalistiky (1989), Dlouhá míle (1989) a Hříchy pro diváky detektivek (1995). Díky charakteristickému hlasu se záhy prosadil v rozhlase, na komorních scénách (Viola, Lyra Pragensis) a v dabingu (mj. namluvil Petera Falka v titulní roli detektivního seriálu Columbo a Dereka Jacobiho v seriálu Já, Claudius), za jehož celoživotní mistrovství získal Cenu F. Filipovského (1996). Nejmladší diváci ho znají jako vypravěče večerníčkových seriálů Kubula a Kuba Kubikula (1986), Jája a Pája (1987), Tuláček (1997) a Pruhovalí kamarádi (1998). V roce 1995 ho postihlo několik závažných onemocnění a zranění, jejichž následky mu značně omezily hereckou činnost. Měl za manželky herečky Štěpánku Haničincovou a Marii Kyselkovou.

Vážení klienti,
srdečně Vás zveme

na canisterapii s čtyřnohou kamarádkou Nessi

Těšit se můžete na zvířecí skládačky,
prohlížení zajímavých fotografií,
společné hry a jiné

**pravidelně každý sudý týden
v sobotu
od 9:15 hodin**

na náměstíčku stanice A

Dopoledne 20.3.2015 se nad Českou republikou odehrálo částečné zatmění Slunce

V dopoledních hodinách v pátek 20. března 2015 se nad územím České republiky odehrálo velmi výrazné částečné zatmění Slunce. Měsíc při něm zakryl asi tři čtvrtiny průměru slunečního disku. Lidé ho pozorovali nejen společně s odborníky v hvězdárnách, ale i zpoza ochranných pomůcek po celé republice.

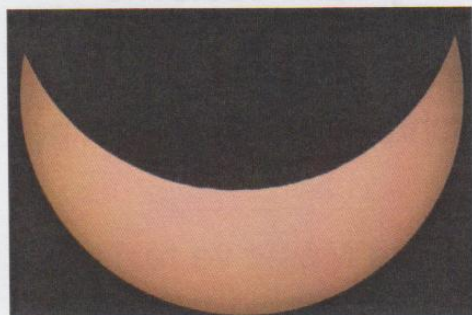
Zatmění Slunce nastává v momentě, kdy se Měsíc ve fázi novu ocitne na přímce mezi Sluncem a Zemí a při pohledu ze Země zakryje sluneční disk nebo jeho část, popisuje jeho vznik Astronomický ústav Akademie věd. V případě, že Měsíc zakryje celé Slunce, zavládne úplné zatmění Slunce. Je-li Měsíc v době zatmění na své dráze dál od Země, jeví menší a Slunce tedy nezakryje po celé ploše. V tu chvíli nastává tzv. prstencové zatmění Slunce. Tyto dva případy zatmění jsou však v daný čas pozorovatelné pouze v úzkém pásu na Zemi. Na velké ploše mimo tento pás je zatmění pozorovatelné už pouze jako částečné, zákryt Slunce je tím větší, čím blíže se pozorovatel nachází k pásu úplného či prstencového zatmění.

To je případ i letošního zatmění Slunce nad Českou republikou. Na území České republiky zakryl Měsíc shora průměr Slunce ze 70 až 75 %. Úplné zatmění nastalo v pátek 20. března 2015 v Severním moři. Spatřit ho mohli lidé z Faerských ostrovů nebo na Špicberkách.

Podobně velké zatmění nastane až 12. srpna 2026. Od roku 2021 nás ale podle astronomů čeká na úkazy bohatá "sezóna". Mezi lety 2021 – 2030 se nad Českou republikou odehraje až 7

částečných slunečních zatmění. První z této dekády nastane 10. června 2021. Měsíc ten den ukrojí přibližně 17 procent průměru slunečního kotouče. Jako prstencové jej bude pozorovatelné přímo na severním pólu. Nejbližší úplné zatmění Slunce u nás proběhne 7. října 2135. Předchozí částečné zatmění Slunce nad naším územím proběhlo 4. ledna 2011.

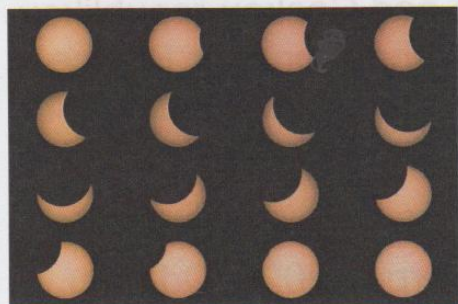
Během zatmění bylo možné na nebi spatřit i planetu Venuši. 20. března ve 23 hodin 44 minut také nastane jarní rovnodennost a začne astronomické jaro.

Místo: Č.Budějovice, Datum: 20.03.2015, 11:47

Místo: Částečné zatmění Slunce z Vatína 11:33(u Žďáru nad Sázavou)

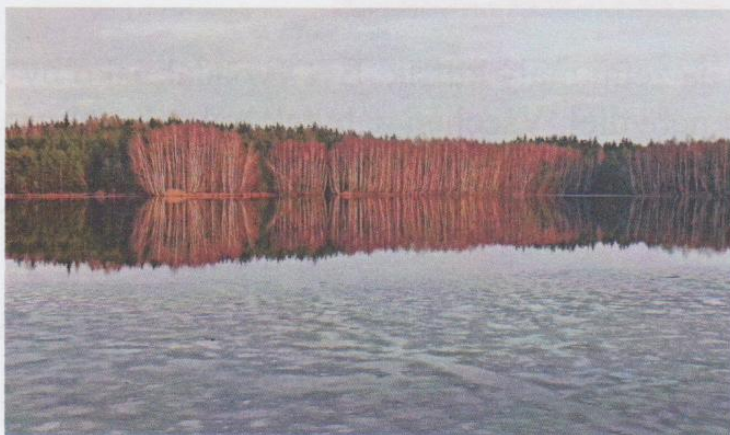
Místo: Želeč u Tábora, Datum: 20.03.2015, 11:00

Předjaří

Znovu se snažím rozpomenout
kolikrát jsem upadla za prvním rohem;
znovu chodím kolem pekařství
jak moc asi voní koláče kolemjdoucím.

Plískanice včera zkvasila na dně sklenice
poslední sněhánky mi roztály na nose,
jsem svobodnější s každým dalším krokem
když se procházím po tvých okapech.

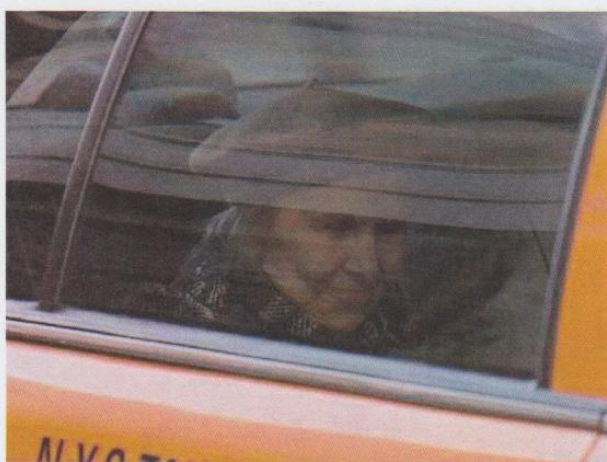
Až znovu vezmu tužku do ruky
už bude horkem popraskaná zem
ostrá tráva tě bude řezat do chodidel
tak zamlklého v kabátu a v čepici.

Neskutečně silný příběh newyorského taxikáře

Přijel jsem na zadanou adresu a zatroubil. Po několika minutách čekání jsem zatroubil znovu. Měla to být moje poslední jízda toho dne, a tak jsem si říkal, že bych mohl odjet, ale místo toho jsem auto zaparkoval, šel ke dveřím a zaklepal. „*Chvilíčku*“, ozval se za dveřmi slabý hlas starší ženy. Slyšel jsem, jak tam něco táhne po zemi.

Po dlouhé čekání se dveře otevřely. Stála přede mnou malá, přibližně **devadesátiletá žena**. Byla oblečená v hedvábných šatech a klobouček se sítkou, jako v nějakém filmu ze čtyřicátých let.

Vedle ní stál na zemi malý kufrík. Byl vypadal, jako by v něm nikdo po mnoho let nebydlel. Všechna nábytek byl zakrytý prostěradly.

Na stěnách nebyly hodiny, na poličkách nebyly ani hrnečky ani nějaké ozdůbky.

V rohu stála kartónová krabice plná fotografií a skleněného nádobí.

„Pomohl byste mi odnést tu tašku do auta?“, požádala mě.

Odnesl jsem zavazadlo do auta a vrátil jsem se, abych pomohl té ženě.

Chytla se mě za ruku a pomalu jsme šli k vozu. Neustále mi děkovala za laskavost. „*To přece nic není*“, řekl jsem jí, „*snažím se jen chovat se ke svým pasažérům tak, jak bych chtěl, aby se lidé chovali k mé matce*“.

„To jsi opravdu hodný chlapec“, řekla mi. Když jsme se usadili do auta, nadiktovala mi adresu a zeptala se, zda bychom mohli jet přes centrum.

„To ale není nejkratší cesta“, upozornil jsem ji.

„Ach ano, já vím“, řekla. *„Já nespěchám. Jsem na cestě do hospice“*.

Podíval jsem se do zpětného zrcátka. Její oči se leskly. *„Už nemám žádnou rodinu“*, pokračovala tichým hlasem. *„Lékař říká, že mi nezůstává moc času“*.

Pomalu jsem natáhl ruku a vypnul taxametr.

„Jakou cestou byste chtěla jet?“, zeptal jsem se.

Následující dvě hodiny jsme jezdili po městě. Ukázala mi budovu, kde kdysi dávno pracovala jako obsluha výtahu. Jeli jsme čtvrtí, kde s mužem žili jako novomanželé. Přivedla mě ke skladu nábytku, v němž byl kdysi taneční sál, kam chodila ještě jako malá holčička.

Občas mě požádala, ať zabrzdím před konkrétní budovou nebo uličkou. Seděla schoulená v koutku, beze slova. Najednou řekla: *„Jsem již unavená, asi pojedeme“*.

Jeli jsme mlčky na adresu, kterou mi dala. Byla to nízká budova, něco jako maličké sanatorium s příjezdovou cestou podél průčelí. Jakmile jsem zastavil, přišli k autu dva ošetřovatelé. Opatrně jí pomohli vystoupit. Museli ji čekat. Otevřel jsem kufr, a zanesl její malé zavazadlo do dveří. Žena už seděla na kolečkovém křesle.

„Kolik vám dlužím“, ptala se a vytáhla kabelku.

„Nic“, řekl jsem.

„Vždyť si musíte vydělávat na živobytí“, namítla.

„Mám i jiné pasažéry“, odpověděl jsem.

Téměř bez přemýšlení jsem se k ní sklonil a objal ji. Ona mě také pevně objala.

„Daroval jsi staré ženě trochu štěstí“, řekla. „Děkuji ti“.

Stiskl jsem jí ruku a odešel. Dveře se za mými zády zavřely a byl to zvuk uzavírající další knihu života...

Na zpáteční cestě jsem nebral žádné pasažéry. Jel jsem, kam mě vedly oči, ponořený do myšlenek. Nemohl jsem ten den ani s nikým mluvit. Co kdyby ta paní natrefila na nějakého našťavaného řidiče, nebo na někoho, kdo by nechtěl tak dlouho čekat? Co kdybych jí odmítl splnit její prosbu nebo co kdybych byl jen párkrát zatroubil a prostě odjel?

Nakonec bych chtěl říct, že nic důležitějšího jsem ještě v životě neudělal.

Jsme zvyklí si myslet, že náš život se otáčí v kruzích kolem velikých okamžiků, ale ty **veliké okamžiky** nás často zastihnou nepřípravené, protože jsou krásně zahalené tím, co někteří **mohou považovat za maličkost.**

Mamince

List za listem dolů padá,
s lehkostí se snáší na zem,
chci Ti říct, že mám Tě ráda,
i když jsi občas blázen.

Žiji s Tebou 17 let,
a věř mi, není to vždy hračka,
pokaždé jsi nervózní hned,
když dopere nám pračka.

Taky pořád uklízíš
nebo si grog vaříš
hodiny v zrcadle se prohlížíš
a řízký do černa smažíš.

Ale když jsem unavená z tréninku
a bolí mě hlava,
vždy chci svoji maminku,
co dobroty mi dává.

Nemám hezké známky,
ani rychle neběhám,
co bych byla bez své mamky,
která mě přesto všechno ráda má.

Leckteří nevěří,
že i když jsem někdy sama,
na světě je nejlepší
má milovaná máma!

Pro císaře pána
Peklo v zákopech
Václav Fürst
1883 - 1957

15.říjen. Dnešní den je v naší milé vlasti jeden z těch dní, na který se kdysi staří i mladí tolik těšivali. Posvícení. Mladým lidem přinášelo zábavu a nové oblečení, starým shledání se svými přáteli, s kterými neměli příležitost se sejít po celý rok. Jak bývalo v tento den vždy veselo! A dnes? Myslím, že je mnoho lidí, kteří nemají ani to nejnutnější, čím by ukojili požadavek svého žaludku. Co asi dělají naši v otčině v dnešní tak významný den? Tak se tážeme navzájem my dva Češi, kteří jsme ve společné nemocniční místnosti. Zajisté, že naši jsou ve vzpomínkách s námi, jako my duchem doma. Snad po roce nám osud dopřeje sejít se v kruhu rodinném, zůstaneme-li naživu. Smutný to dnešní den. Obloha je pokryta těžkými olověnými mraky, z nichž padá k zemi hustý déšť s velkými vločkami sněhu. Toto počasí trvá již druhý den a na naši náladu působí tíživě. Bývalá veselost, která nám ještě zbyla po tělesných útrapách, je ta tam. Zamyšlení hledíme z okna na toho posla nastávající zimy s různými pocity v prsou. Budeme nuceni ještě tuto zimu strávit na bojišti? Nebo co nám příští dni přinesou?

V naší světnici jsou teď zastoupeny všechny rakouské národy. Nemocní přijdou, po několika dnech odejdou, aby přenechali místo jiným. Jenom já tu ležím již pátý týden. Nejvíce je zde Uhrů a Rumunů z jižních Uher, méně Chorvatů a Slovinců, tu a tam některý Němec nebo Bosňák. Čecha není ani k spatření, jako by jich ani na této frontě nebylo.

Strašně dlouhé jsou dni, když jenom ležíte a hledíte oknem na okolní střechy pokryté sněhem. Po české knize jako utěšitele v tísní není ani památky. Uherských a německých knih a časopisů je všude nadbytek, jenom český tisk jakoby zde byl zakázán.

Zdejší nemocnice, bývalé to kasárny, je veliká, rozdělená na pět oddělení je místo pro 256 nemocných a lůžka jsou skoro stále obsazena. Pro každé oddělení pracuje jeden nebo dva lékaři, kteří mají plné ruce práce, neboť nemocní a ranění z bojiště stále přibývají. Lidé na bojišti jsou především vysílení a zima s podzimními mlhami napomáhá výskytu různých neduhů. Krajina kolem je jakoby vymřelá. Sem tam přiletí nějaký havran a obloha jakoby plakala nad přírodou a nad lidským osudem.

Ke konci října přišel ke mně lékař a povídá mi, že mě zde již nemůže nechat. Prosím ho, aby mi dal dovolenou k návštěvě svého domova a on odpovídá: „To nemohu, ale pošlu tě jako nemocného na žaludek na páté oddělení. Odtud pak půjdeš ke svému kádru a tam dostaneš čtyři týdny dovolené. To vše ti napíšu do papírů“. A skutečně. Ještě ten den večer, 29. října mě sluha odvedl na páté oddělení. Tam mi vyčistili žaludek a uznali mi žaludeční nemoc, žaludeční vředy. Druhý den mě poslali na tzv. „Samelstelle“, čili shromážděniště, odkud jsou nemocní či rekonvalescenti tříděni podle svých nemocí. Zdraví jdou zpět ke svým plukům na frontu a ti, kteří potřebují léčení, jsou odesláni ke svým kádrům jako rekonvalescenti tříděni podle svých nemocí. Zdraví jdou zpět ke svým plukům na frontu a ti, kteří potřebují léčení, jsou odesláni ke svým kádrům jako rekonvalescenti. Mezi těmito jsem díky papírům doktora Procházky i já.

Po osmi dnech strávených na této pozorovací stanici jsem opět přeložen na jiné oddělení, na tzv. „dopravní oddělení“, odkud jsou marodi rozesíláni na všechny strany. Odtud také odjedu během několika dní ke své posádce do Brucku. Však je již nejvyšší čas, abych se odtud dostal. Naše ubikace mi připadají jako pro válečné zajatce a ne pro vojíny, kteří dávají svůj život a zdraví napospas. Nadobro postrádáme volnost pohybu. Do baráků smíme jen pro jídelní náčiní a pak celý den jsme odkázáni na malý dvorek ohrazený vysokým drátěným plotem. U vchodu stojí stráž. Nám tedy nezbývá, než se dívat přes plot do ulice, kde se jiní radují ze své svobody. Konečně nadešel den 8. listopadu 1916. V půl třetí odpoledne opouštíme Lublaň. S radostí ujíždíme osobním vlakem přes kopce a doliny tam k dálnému severu, kde je naše domovina. Alespoň zase budeme o mnohý kilometr blíže u svých drahých. V noci projíždíme

Štýrským Hradcem, vídeňským Novým Městem a ráno v devět hodin již vystupujeme na nádraží v Mostě nad Litavou. Zde se asi delší dobu zdržím, než s pochodovou formací opět odjedu tam, odkud právě přijíždím. Po příjezdu se hlásím se svými papíry v rekonvalescentu, odkud jsem za 14 dní propuštěn na čtyřnedělní dovolenou do svého domova, jak slíbil doktor Procházka.

Po uplynutí čtyřnedělní dovolené jsem z rekonvalescentu propuštěn a poslán k náhradní setnině. K večeru přijdu do baráku č.25 a jdu se hlásit službu konajícímu četaři. Ten sedí u stolu a píše. Vedle něho leží na kavalci můj bývalý četař Maroušek, pražák od 28.pluku, který tehdy na Doberdu byl u mě hostem. Hned mě volá a říká, že vedle něho je prázdné místo, abych si k němu šel lehnout. Na službu majícího četaře se obrací a povídá: „Nový příchozí se jmenuje Václav Fürst, zaměstnáním v civilu tesař a je vycvičený zákopník (ausgebildet pionýr). Četař tyto údaje zapsal a druhý den ráno se stěhuji do baráku č.11, kde jsou plukovní pionýři.

Jsem tedy Marouškovi povděčen, poněvadž dostat se k „regiment pionýr“ bylo v té době vskutku uměním.

Navíc přicházím podle papírů jako „ausgebildet“ vycvičený. Je zde mnohem lepší vojna, nežli u náhradní setniny. Žádné „execírky“ na nás neplatí. Ráno od devíti do jedenácti hodin je školení jak stavět mosty, dělat zákopy a drátěné překážky, rozeznávání a jmenování otravných plynů a ochrana proti nim. Po obědě do dvou hodin je spánek, od dvou do čtyř opět školení a pak volno. Někdy jdeme na cvičiště učit vojáky dělat zákopy nebo do lesa na dříví. Poněvadž naše baráky jsou dřevěné a zima toho roku byla neobyčejně krutá, tedy jsme museli sehnat otop, aby nám nebyla v noci a ve dne ve škole zima.

Kdo se hlásil dobrovolně, mohl jít na sekání ledu pro zdejší tři kantýny. Já jsem však dal přednost zůstat v baráku, a když nebylo co dělat, lehnout pod deku. Tak nám pomalu utíkala zima, až na jaře v únoru jsme byli s kamarádem Matějíčkem (byl od Volyně) přiděleni jako zákopníci k 19. pochodové setnině „Marschbatalion“. Zde nám říkali: „Páni pionýři, chcete-li s námi jít ven, můžete, když ne, tedy nám dělejte doma úklid.

Vojna tedy obstojná, zvláště když velitel setniny byl můj dobrý známý lajtnant Baloun. Byl již v Karpatech s praporčíkem Čalounem ze Sedlce u mé setniny. Hned mě poznal a měl radost, že má jednoho spolubojovníka z Karpat.

Dne 19.března opouštím již potřetí svou posádku. S pochodovou 29.setninou se ubírám opět na bojiště, tentokrát ovšem jako pionýr, abych položil své služby vlasti na oltář. Zamlklý den, pochmurné počasí, nálada spolubojovníků zoufalá. Sluníčko se marně namáhá ze své výše rozptýlit těžkou mlhu a naše chmurné myšlenky. Každý je duchem u své rodiny ve svém domově. S vědomím, že nikdo neztěžuje náš bolavý odchod na cestu, po které mnohý z nás kráčí smrti vstříc, se každý ubírá za svou povinností, které je nutno dostát. Náš pochodový prapor obsahuje dvě třetiny starého mužstva, které již nejméně jednou stálo nepříteli v tvář. Každý z nás ví, jaké útrapy a nebezpečí ho opět očekávají. Proto se nelze divit, že každého opustila bývalá veselost. Tiše, za zvuku polnic a hlasitého volání naší náhradní setniny, která nám stojí čestný špalír, „nazdar, sbohem a nashledanou“, se náš prapor odměřeným krokem šine vpřed k nádraží, kde na nás již čekají připravené vozy, které nás mají dovézt na jih. Poslední stisk ruky bratru, příteli nebo známému, poslední sbohem a nashledanou zazní vzduchem a již vlak opouští stanici, aby nás dopravil k určenému cíli.

Dešťové kapky bubnují na střechu našeho vozu. To snad příroda pláče nad osudem mnohého z nás a dává nám sbohem. Avšak všichni doufáme, že nám bude osud příznivý a že se opět za krátko sejdem u své posádky. Vlak opouští s rachotem nádraží. Nese nás rychlým tempem do již známé končiny. Na obzoru se nám objevují jednotlivé vísky, které jsme již mnohokrát viděli. Příroda probuzena po dlouhém zimním spánku pláče. Vše vyhlíží jaksi znaveně, stromy jsou zbaveny zeleného roucha jako by pozdvíženými rameny hrozily lidstvu. Tu a tam ještě svítí ve stínu závěje sněhu, které zde krutá zima jako upomínku na sebe zanechala. Občas slunko rozráží závoj mlhy, usměje se z nebeské bány na zemi a ihned zastře svou teplou tvář.

Pojíždíme Štýrsko, Korutany a po dvoudenní jízdě zastavujeme v menším venkovském městečku zvaném Radmansdorf, čili slovincky Krainburk. Odtud jdeme do svých ubikací. Velice nás zklamal tento

jindy tak teplý jih. Při odjezdu z Mostu jsme se těšili na zdejší teplé počasí. Však bohužel, krajina je celá pokryta silnou vrstvou sněhu a další opět ve velkých vločkách poletující zesiluje tento příkrov.

Po několika dnech začíná konečně sníh tát a pod ním se objevují první kvítky jako jarní pozdrav. Zelené lesy rozložené po dlouhých stráních vysokých vrchů, údolí, jímž jako lesklý had se vine řeka Sáva, naše bílé městečko Radmanský, v němž jsme ubytováni, rozložené na malé rovině vysoko nad řekou, toto vše dodává krajině půvabu a romantičnosti.

Však bohužel stále deště nedovolují slunečním paprskům pousmát se na zubožený lid v tomto údolí. Sotva jeho teplé paprsky proskočí, již jsou zastřeny clonou mlhy, která se stále valí po hřebenu hor.

Zdejší krajina je dosti chudá. Několik těch kousků polí, které ten nebo onen majitel má kolem svého obydlí, je sotva sto poskytnout nejnnutnější výživu. O nějakém odprodávání zbývajících polních plodin není ani řeči. Ponejvíce se zde rodí žito, oves, brambory, zelí, mrkev a pohanka.

Co se týče chovu dobytka, nevím, jak je zde zaveden v mírovém čase, dnes je ho málo vidět. Avšak ten, který zde je, ukazuje na samé ušlechtilé plemeno. Krajina bez průmyslu a zemědělství zajisté vykazuje malý blahobyt.

Pomalu se nám tak přibližovaly velikonoční svátky, za války již třetí, které prožívám na vojně vzdálen svého domova. Slavnost Vzkříšení. Je to vsutku vzkříšení lidstva z nerozumy a přivedení k poznání sama sebe? Je to vzkříšení pravé mírové myšlenky, která by přinesla tolika lidem ulehčení? Zajisté otázka, na kterou nám odpověď přinese doba. Před devatenácti sty léty zemřel jeden člověk za veškeré lidstvo. Jeho památka je slavná již tolik století a snad zůstane na věky. Dnes umírají na různých světových bojištích tisíce mladých mužů pro lidskou hrabivost a ctižádostivost. Vzpomene si na ně někdo, až někdy zanikne válečná bouře? Nanejvíce manželka a děti svého živitele nebo rodiče svého syna. Krátký čas zahojí rány a vše půjde svým chodem dál. Za padlé přijde náhrada a jenom hroby pokryté vrstvou zeleně zůstanou jako hlasatelé těch, kteří v jejich nitro složili své kosti. Smutné to vzpomínky.

Jindy tak veselé svátky, na které se vždy staří i mladí těšili, neboť jako první svátky v roce bývaly zvěstí blížícího se jara těch nejkrásnějších měsíců v roce, trávíme bez obvyklé pomlázky a mazanců. Kde vzít vejce a mouku na ty teď nám tak vzácné lahůdky, když jsme rádi, že sotva uchráníme svůj život. Stačí trochu suché zeleniny a vzpomínka na lepší časy. Doma zajisté netrpělivě čekají na ten tak povědomý polní lístek, který jim vždy přináší zprávu, že jejich drahý je dosud živ a zdrav a naše vzpomínky nesené na dálku se na křídlech větrů navzájem vyměňují. Co radosti, jásotu a skotačení dítek bývalo kdysi. A dnes? Každý z nás s hlavou k zemi schýlenou vzpomíná, přemýšlí a ani hudba, jindy tak vábná, nedovede rozptýlit chmurné myšlenky.

Slavnost Vzkříšení oslavujeme vojensky vesele. Přes náměstí, kudy se má ubírat průvod, stojí špalír od 30. pěšího pluku, před kostelem naše plukovní hudba a jako čestná stráž je ustanovena naše setnina. Na počest zaburácí vzduchem dvě salvy z ručnic a za zvuku hudby se průvod ubírá obvyklou cestou. Pestrý, zajisté. Neboť zde na jihu zejména ženy milují pestré barvy. Vpředu školní dívky, za nimi družstvo panen se svými prapory, dále čestná stráž (polovina setniny). Pak kněží s nejsvětějším, druhá polovina setniny, dále ženy, několik málo mužů, kteří ještě rakouskou vládou nebyli spoutáni okovy militarismu, pak vojíni, kteří se chtěli na slavnosti podílet. Průvod pak uzavírá několik zevlounů, o které nikdy není nouze.

Během měsíce dubna se obloha pomalu vyjasňuje a nastává zde pravé jaro. Teplé paprsky slunce zahřívají na zemi vše, co je životaschopné. Jarní kvítka se rychle rozvíjejí a travníky se odívají ve své pestré roucho protkané zelení. Lidé, kteří se dříve nečinně zdržovali ve svých chalupách, začínají oživovat pole, aby jim přinesla nutné sousto potřebné k nasycení. Při zemědělské práci je vidět pouze ženy a děti, neboť muži odešli za svojí vojenskou povinností. Podle toho také práce a úroda vzhlíží.

V druhé polovině dubna jsem byl ještě s několika druhy poslán na stavbu vojenského baráku, koupelny a odvěšivárny. Žiji mezi místními lidmi v Neklasu nedaleko Lublaně. Dokonale vidím jejich bídu. Těmi

několika brambory a řípou, které jim po dodávce zbývají, sotva že uchrání své životy.

Nadešel první den měsíce května, měsíce lásky a květů. Již potřetí je příhod vesny provázen burácením válečné lítice. Potřetí za války vítáme jaro. Letos tím radostněji, čím krutější byla zima a čím delší byla letos vláda Morany nad přírodou. S příchodem máje přišel první vlahý den. Tím větší radost, poněvadž letošní máj přináší nové naděje nejenom pro jednotlivé lidi, ale pro celé lidstvo. Také pro náš národ. Přináší naději nového jara po chmurné minulosti tříleté vlády Morany, války. Do měsíce máje vstupujeme ve znamení velkých bojů na západě a v očekávání velkých událostí, které se chystají na jižní italské frontě. Snad také ve znamení posla míru. Snad nám příští dni přinesou různá překvapení. Chtěli bychom oslavit máj hlučně, co nejhlučněji, avšak dosud to není možné. Dosud nepominuly válečné strasti. Slzy tisíců a tisíců lidí dosud tekou proudem a hned tak nevyschnou.

Cítíme májový vánek. Máme v srdci upřímnou radost, ale zároveň neklid, bázeň, starost a obavy, aby se naše naděje nerozprchly, aby se místo jejich splnění nemuselo dále válčit. Však nikoli. Pevně věříme, že také nadchází poválečný máj. Tušení nás zajisté nezklame. On zavlá. Má již mírový signál. V naší říši mu všichni činitelé porozuměli. Zajisté, že jaro národu přijde. Přijde, třeba že uplynou ještě měsíce. Zatímco odpovědní činitelé rokují o dalekosáhlých věcech, my hledíme do budoucnosti v napětí. Každý z nás s napětím očekává jarní italskou ofenzivu, na kterou se nepřítel po celou zimu připravuje, s nadějí, že tato ofenziva snad bude poslední v této válečné vřavě. Hlášená jarní ofenziva, desátá v pořadí, začíná v polovině května ve velkém stylu.

Nepřátelské kanony den po dni drtí naše pozice a celé proudy vojsk postupují proti našim zákopům. Každý útok se však díky našim dělostřelcům hroutí ihned v zárodku. Zdá se, že celé pohoří Julských Alp je v jednom ohni a dýmu. Ztráty na obou stranách jsou ovšem značné. Útočící italské vojíny a černochoy pohánějí vpřed, jako Bůh mstitel, s mečem v ruce Angličané. Však celé útočící kolony klesají jako zkoseny naší palbou k zemi. Poslední řady prchají zpět, aby opět jiné oddíly byly hnány v náruč jisté smrti.

To se opakuje až osmkrát denně, Marné je jejich úsilí, marná námaha. Po skončeném útoku stojíme vždy na svém místě, ba pevněji, jsouce utvrzeni v přesvědčení, že nepřítel naši tvrdou hradbu nerozbortí, třeba by ještě více francouzských a anglických děl a vojinů z celého světa proti nám postavil.

Konečně desátá ofenziva skončila úplnou porážkou italských vojáků. Mohu říci, že veškeré významné body byly naším vojskem uhájeny nebo protiútoky zpět do našich rukou přivedeny.

O těch válečných hrůzách se zde nebudu rozepisovat, to jsem již v předešlých kapitolách naznačil. Pouze podotýkám, že tyto boje byly vrcholem všech dřívějších při napětí všech sil a zoufalém boji muže proti muži. Mnohé tisíce italských vojinů se raději nechaly vést pocitem sebezachování a hromadně, kde jen to bylo trochu možné, nechávaly se zajmout nebo k nám přeběhly.

Co nejvíce tyto boje ztěžovalo, byl nedostatek pitné vody a úmorná vedra, která tento rok panovala v celé Evropě. Ležící vojsko v zákopech čeká i několik týdnů na doušek vody. Mnoho je i těch, kteří těžce ranění leží mezi kameny a musí zemřít žízní. Těžko se mi píše. Cítím, že mé zápisky se pomalu blíží ke konci. Jsem duševně úplně vysílen a neschopen žádné lepší myšlenky. Jsem znaven jako všichni ti, kteří již dlouho prodělávají tyto boje. Každý z nás je duševně zničen. Neustálé napětí čivů vysílí i železné nervy. Mohu však s klidným svědomím říci, že již celá armáda naše i nepřátel je válčení syta.

.....pokračování příště

Společný jmenovatel

Najděte pro každou z těchto šesti skupin slov jiné slovo, které přímo souvisí s každým slovem v uvedené trojici.

1. bradka - hmyz - míření

2. žabka - ostrří - vidlička

3. plyn - asfalt - volant

4. kladivo - koule - kruh

5. Amerika - hlízy - hranolky

6. duha - pláštěnka - srážky

Hádanka

Obchod s bonbony přitahuje děti z celého okolí.
Prodávají tam karamely, žužu a špalky nevídaných
chutí, a jak levně!

Lucie si koupila čtyři karamely, tři žužu a dva
špalky za 2 koruny.

Karel si vzal šest žužu a jednu karamelu za tutéž
cenu.

Anna si vybrala deset špalků, jednu karamelu a
jedno žužu a platila taky 2 koruny.

Kolik stojí bonbony prodávané v tomto krámkě???

Karamela

Žužu

Špalek

Blahopřejeme k narozeninám

Hodně zdraví, štěstí a pohody v nadcházejících dnech přejeme našim oslavencům nejen slovem, ale i písničkou, kterou si můžete poslechnout v relaci Písničky na přání Českého rozhlasu České Budějovice vždy dopoledne v den Vašeho jubilea.

Duben

6.4.	paní Vacková Marie
9.4.	paní Koldová Jiřina
11.4.	paní Suchanová Marie
11.4.	pan Kraus Josef
12.4.	pan Apfelthaler Adolf
12.4.	paní Pokorná Žofie
13.4.	paní Kándlová Marie
18.4.	paní Kutišová Marie
20.4.	paní Taclová Marie
21.4.	paní Vojtová Božena
26.4.	paní Vrzalová Marie

Květen

1.5.	pan Černoch Jan, Ing.
11.5.	paní Lohonková Eva
13.5.	paní Štarková Julie
15.5.	paní Egerová Anna
19.5.	paní Sobotová Helena
21.5.	paní Maurerová Anna
21.5.	paní Plavková Anna

- 23.2. paní Hájková Anna
24.2. paní Minaříková Květuše
25.2. paní Bártová Marie
25.2. paní Blažková Květoslava
27.2. pan Struska Jaroslav

Červen

- 2.6. pan Indráček Zdeněk
4.6. paní Ondoková Marie
7.6. pan Jindrová Věra
10.6. paní Kantorová Božena
12.6. pan Skalička Rostislav
13.6. paní Srbová Eva
21.6. paní Studená Růžena
21.6. paní Filková Marie
25.6. paní Růžičková Marie
26.6. pan Votánek Jan
28.6. pan Pícha Miroslav
29.6. paní Čtrnáctá Zdeňka
29.6. paní Lojdová Ludmila

